

เรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ

มาลัย ชูพินิจ เริ่มงานเขียนประเภทเรื่องสั้นพร้อม ๆ กับ นวนิยายขนาดสั้นใน พ.ศ. ๒๔๖๕ เรื่องสั้นแรกสุดของเขาเท่าที่ค้นพบคือ "หลอนยุคกรรม" ใช้นามปากกา "ม. ชูพินิจ" ลงพิมพ์ในนิตยสาร ศัพทไทย ฉบับประจำเดือนพฤษภาคม ๒๔๖๕ ต่อจากนั้น เขาก็มีผลงานประเภทนี้ ลงพิมพ์ติดต่อกันเรื่อยมาโดยไม่ขาดระยะ ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น เสนาศึกษาและมหาวิทยาลัย, สมานมิตรบันเทิง, เริงรมย์, เฉลิมวชิ, เฉลิมชาติ, สุภาพบุรุษ, ผู้นำ, มหาวิทยาลัย, ประชาชาติ และ เอกชน เป็นต้น

การเขียนเรื่องสั้นในยุคแรกของมาลัย ชูพินิจ เป็นการเขียนที่ไม่มีแบบแผนของการเขียนเรื่องสั้นอย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพียงแต่อาศัยแนวการเขียนของนักประพันธ์รุ่นเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลวงมดเมฆมานพพานิช เป็นครูแล้วจึงศึกษาค้นหาวิธีเขียนเอาเองในเวลาต่อมา จนกระทั่งใน พ.ศ. ๒๔๗๐ ลง เทกาสติก ไคเขียนเรื่องสั้นเรื่อง น้ำใจของนรา ลงพิมพ์ใน เริงรมย์ ฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๔๗๐ ทำให้เกิดความประทับใจและก่อให้เกิดความคุ้นเคยในวงการนักประพันธ์หรือผู้ทรี เริ่มเป็นนักประพันธ์สมัยนั้น รวมทั้งผู้อ่านด้วยเป็นอย่างมาก นับเป็นที่มาของแบบแผนการประพันธ์เรื่องสั้นที่แท้จริง เป็นครั้งแรกของวงวรรณกรรมไทย เป็นอำนาจหรือพลังที่บันดาลให้นักประพันธ์สมัยนั้นหันมาเขียนเรื่องสั้นตามแนวใหม่ซึ่งส่ง เทกาสติก ไคนำมาเผยแพร่

ก่อนหน้าที่ ส่ง เทกาสติก จะเขียนเรื่อง น้ำใจของนรา นั้น นักประพันธ์อื่น ๆ รวมทั้ง มาลัย ชูพินิจ นิยมเปิดเรื่องด้วยการบรรยายถึงธรรมชาติ

มาลัย ชูพินิจ, "การเขียนเรื่องสั้น," อภิปรายในรายการของสมาคมภาษาและหนังสือเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๐๔ ณ หอประชุมโรงพยาบาลสงฆ์, อคิสร อีสี่ ผู้บันทึก.

คืนฟ้าอากาศแล้วจึงบรรยายถึงตัวละครอย่างละเอียดกว่า เป็นใคร อยู่ที่ไหน เป็นลูกของใคร เป็นคน แดง เทาสีต เปิดเรื่องของเขาควยประโยกว่า "ในที่สุด นราก็จะโคไปหัวหิน" ซึ่งเป็นการนำเรื่อง เขาสู่จุดสำคัญของ เรื่อง โดย ฉับพลัน จึง เป็นการ ปฏิวัติ วิธี เขียน เรื่อง สั้น ของ ไทย และ เป็น แนว ทาง ใน ใ้ การ ศึกษ าวี ธี เขียน เรื่อง สั้น ที่ ถูก แบบ แบบ กัน ต่อ มา °

มาลัย ชูพินิจ ศึกษาวิธีเขียนเรื่องสั้นจากหนังสือวิชาการและผลงานของนักเขียนเรื่องสั้น ผู้มีชื่อเสียงของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอ. เฮนรี (O. Henry) และ กียู เกอโมปัสซัง (Guy de Maupassant) ซึ่งเขาสะสมไว้ในหนังสือของเขาหลายเล่มและโคทดลองเขียนตามแบบที่โคศึกษา มาจนปรากฏผลงานเรื่องสั้นกว่า ๒,๐๐๐ เรื่อง ในชีวิตการเขียนกว่า ๓๐ ปีของเขา ๒

มาลัย ชูพินิจ เล่าถึงการเขียนเรื่องสั้นของเขาว่า

ในชีวิตการเขียนหนังสือของข้าพเจ้า ไม่เคยยึดถือแบบหนึ่งแบบใด เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสมอไป เพราะดีว่าอยู่ในฐานะนักศึกษาทดลองมา ฉะนั้น การทดลองจึงโคกระทำกันโดยไม่หยุดยั้ง ทำนองเกี่ยวกับการค้นคว้าศึกษาจากปัญหาสังคมและธรรมชาติของมนุษย์ พรอมควความมุ่งหมายว่าทำอย่างไร จึงจะพยายามแสดงออกโคอย่างที่ดีที่สุดเกี่ยวกับปัญหานั้น ๆ และทำอย่างไร ผู่อานจึงจะโคบรรยายกาศของ เรื่อง ทั้ง เรื่อง อย่าง ข้าพเจ้า โค ? ทำอย่างไร ผู่อานจึงจะรู้สึกอย่างที่ข้าพเจ้ารู้สึก มองเห็นตัวละครและเหตุการณ์ ปรากฏขึ้นในความคิดพรอมควความมีชีวิตและชีวาอย่าง ที่ข้าพเจ้า เห็น? ๓

° เรื่องเดียวกัน.

๒ มาลัย ชูพินิจ, "คำนำ," รวมเรื่องเอกของเรียมเอง..., หน้าแรก.

๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ข.

ช่วงเวลาที่ผ่านมา ชุพนิจเขียนเรื่องสั้นมากที่สุดมี ๒ ระยะเวลาคือ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๘๔ - ๒๔๘๕)^๑ ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๙๑ - ๒๔๙๖^๒ เรื่องสั้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้เป็นเรื่องสั้นที่อยู่ในแบบแผนของเรื่องสั้นสมัยใหม่อย่างแท้จริงคือ มีจุดมุ่งหมายเดียว (Singleness of aim) และ มีความสั้นแต่สมบูรณ์ (Brevity with Completeness) ซึ่งเป็นหัวใจของเรื่องสั้น^๒

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘๐ มาลัย ชุพนิจ ไกร เริ่มเขียนเรื่องสั้นอีกประเภทหนึ่งขึ้นเป็นครั้งแรกในวงวรรณกรรมไทย คือ "เรื่องสั้น-สั้น" พิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกใน ประชาชาติ (รายสัปดาห์) คอยเรื่อง "สาวไซคนิคม"^๓ และเรียกชื่อ งานเขียนประเภทนี้ว่า "เรื่องสั้นขบในหน้าเดียว" ไกรได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างกว้างขวาง เนื่องจาก "ประการแรกเพราะเป็นเรื่องที่ได้อ่านกันทันใจ ประการที่ ๒ เพราะทุกเรื่องมีอะไรแปลกและใหม่แฝงอยู่ในตัวของมันเอง และประการที่ ๓ เพราะทุก ๆ เรื่องเปรียบเหมือนหนึ่งเรื่องประโลมใจขนาดยาวที่วางขึ้นให้อ่านกันอย่างทันใจขบในหน้าเดียวตามหัวเรื่องทั้งสิ้น ซึ่งเป็นของใหม่ในโลกหนังสือเมืองไทย..."^๔

"เรื่องสั้นขบในหน้านี้" ตรงกับวรรณกรรมประเภทเรื่องสั้น-สั้น (Short-Short Story) ซึ่งหมายถึงเรื่องอ่านเล่น (Fiction)

^๑ มีผลงานลงพิมพ์ใน เอกชน (พ.ศ. ๒๔๘๔ - ๘๕), นิกรวันอาทิตย์ และ ประชามิตร-สภาพบุรุษ (พ.ศ. ๒๔๘๖ - ๘๘) มากที่สุด.

^๒ Witt Siwasariyanon, " Introduction, " Thai Short Stories; With an Introduction by Witt Siwasariyanon, ed. by Thailand Center of International P.E.N. (Bangkok: Sattrisarn Printing, 1964), p.6.

^๓ เรียบเอง, "สาวไซคนิคม, " ประชาชาติรายสัปดาห์, ๒(๑๔ มิถุนายน, ๒๔๙๔), ๕.

^๔ "เพื่อนักอ่านของเรา, " ประชาชาติรายสัปดาห์, ๓(๒๐ กุมภาพันธ์, ๒๔๘๐), ๒.

ขนาดสั้นกว่าเรื่องสั้น (Short Story) มีความยาวตั้งแต่ ๕๐๐ - ๑,๕๐๐ คำ ในความยาวขนาดนี้ ความขัดแย้ง (Conflict) การวาดลักษณะตัวละคร (Characterization) และฉาก (Setting) จะต้องเรียบเรียงอย่าง เขียวชาดูและประหยัด คำ เรื่องสั้น-สั้น มีส่วนประกอบ เช่นเดียวกับ เรื่องสั้นแต่ มีจุดรวมที่เด่น (Heightened Focus) และมีความสั้น (Brevity)^๑ ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่าง เรื่องสั้นกับเรื่องสั้น-สั้น คือ ในการเขียนเรื่อง สั้นนั้น การเริ่มเรื่องเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และจากการเริ่มคนนั้นผู้เขียนจะต้องใช้ ความเขียวชาดูของเขาอย่างเต็มที่และเพ่งเล็งถึงรากฐาน (Element) ของ ความพิศวง (Surprise) และความสนใจ (Interest) ส่วนการเขียน เรื่องสั้น - สั้นนั้นตรงกันข้าม ความพิศวงจะอยู่ในตอนจบของเรื่อง ซึ่งเป็นมุมหัก สดกอด (Climatic Twist)^๒

มาลัย ชูพินิจเคยกล่าวถึงลักษณะและวิธีการ เขียนเรื่องสั้น-สั้นไว้อย่าง กระชับคร่าว

ลักษณะในการเขียนเรื่องสั้น-สั้น ก็ทำนองเดียวกับการเขียนรายงาน ชาวควนของหนังสือพิมพ์ จะต่างกันก็แต่ในการรายงานชาวควนของ หนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบ Pyramid กลับขึ้นตอนคล้าย Climax แต่ในการเขียนเรื่องสั้น-สั้น Climax อยู่ท้าย การเขียนจะคงพง เขาหาเป้าหมายที่เราต้องการจะแสดงออกไป ไม่มีเป็นเยอ วุเวียนให้เสียเวลา ความชำนาญจากการฝึกฝนจะ ช่วยให้เราเรียนรู้ศิลปะของการวาดภาพตัวละคร จะโดยพฤติการณ์

^๑ Shaw, op.cit., p. 342-3.

^๒ Walter S. Campbell, "The Short Short Story Form," Writing the Short Short Story, ed. Sylvia E. Kamerman (Boston: The Writer, 1946), p. 81.

โดยบทเจรจาหรือโดยการพรรณนาอย่างสรุป รวบรวมให้โดยบรรยายภาพ
และบุคลิกภาพของตัวละครตามความมุ่งหมาย...

มาลัย ชูพินิจ เขียนเรื่องสั้น-สั้น ประเภทขบขันใน ประชาชาติ
รายสัปดาห์ เป็นจำนวนมาโดยเขียนติดต่อกันเป็นประจำทุกสัปดาห์ ลักษณะเด่นที่
มองเห็นได้ทันทีของเรื่องสั้น-สั้นของเขา คือ ข้อเรื่องที่ยืดเยื้อยาวเกินสมควร
เช่น "จะทำกับความรักเก่าอย่างไร"^๒ "มีอะไรอยู่ในมือนั้นบ้าง"^๓ "คดีฆาตกรรม
เรื่องศพจามโค"^๔ และ "หญิงผู้ต้องการอะไรจะเอาให้ใครทุกอย่าง"^๕ เป็นต้น

๔.๑ ลักษณะเรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ

จากการศึกษาเรื่องสั้นประมาณ ๕๐๐ เรื่องของมาลัย ชูพินิจ ซึ่งยังพอเหลือ
อยู่ให้หาอ่านได้ตามแผนกหายเล่ม ผู้วิจัยพบว่า เรื่องสั้นของเขาแบ่งออกเป็น ๔
ลักษณะคือ

^๑ ทนอันทนังสี่อ, "หนังสือ, " สยามสมัย , ๑๖ (๑๗ ธันวาคม, ๒๕๐๕),

๕๑.

^๒ เรียบเอง, "จะทำกับความรักเก่าอย่างไร" ประชาชาติรายสัปดาห์,
๓ (๑ สิงหาคม, ๒๕๔๐), ๕.

^๓ เรียบเอง, "มีอะไรอยู่ในมือนั้นบ้าง," ประชาชาติรายสัปดาห์, ๓
(๘ สิงหาคม, ๒๕๔๐), ๕.

^๔ เรียบเอง, "คดีฆาตกรรมเรื่องศพจามโค," ประชาชาติรายสัปดาห์,
๓ (๑๕ สิงหาคม, ๒๕๔๐), ๕.

^๕ เรียบเอง, "หญิงผู้ต้องการอะไรจะเอาให้ใครทุกอย่าง,"
ประชาชาติรายสัปดาห์, ๓ (๓๑ ตุลาคม, ๒๕๔๐), ๖.

๔.๑.๑ เรื่องสั้นประเภทไม่มีโครงเรื่อง คือเรื่องสั้นประเภทเหตุการณ์ที่มีความหมาย (Meaningful Incident)^๑ เป็นเรื่องที่เล่าถึงเหตุการณ์อย่างหนึ่งที่เป็นประสบการณ์ของตัวละคร ซึ่งในสายตาของผู้อ่านแล้วไม่แลเห็นความสำคัญอะไร แต่เขียนทำให้สำคัญ เช่นเรื่อง มะโรงงูใหญ่^๒ เป็นเรื่องของเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งอยากได้เข็มกลัดการปพญาน่าก เพื่อบอกให้แกพี่สาวในวันขึ้นปีใหม่ จึงอ้อนวอนขอพ่อแม่ให้ซื้อให้ พ่อกับแม่ก็สัญญาว่าจะแวะซื้อมาจากหนนอย แต่ถอยควยความหวังและเตรียมเขียนบัตรส่งความสุขให้พี่สาวไว้เรียบร้อยแล้ว พ่อกับแม่ก็กลับบ้านควยอาการ เมามายและจำไม่ได้เลยว่า สัญญา กับลูกไว้อย่างไรบาง เรื่อง แกเผือก^๓ เป็นเรื่องของหญิงชายคนหนึ่งซึ่งต่างคนต่างถูกคนรักทรยศต่อความรัก ทั้งสองโคพบกันโดยบังเอิญและเมื่อใครว่า แต่ละคนผิดหวังมาจากความรักแล้วก็ตัดสินใจรวมชีวิตใหม่กันต่อไป

๔.๑.๒ เรื่องสั้นประเภทแสดงโครงเรื่อง (Plot Story) คือเรื่องสั้นที่ต้องการแสดงโครงเรื่องเป็นสำคัญ มาลัย ชูพินิจ เขียนเรื่องสั้นประเภทนี้มากที่สุดและส่วนใหญ่มีตอนจบ เป็นมุกหักหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน (Twist Ending or Surprise Ending Story) ซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่เขียนยาก เพราะผู้เขียนต้องเล่นเล่ห์ (Trick) กับผู้อ่าน ให้อ่านเกิดความคิดไขว่เขวหรือคาดการณ์ไปคนละทางกับที่ผู้เขียนวางโครงเรื่องไว้

^๑ Harry Shaw and Douglas Bement, Reading the Short Story (2 nd.ed.; New York: Harper & Brothers, 1954), p. 15.

^๒ เรียมเอง, "มะโรงงูใหญ่," รวมเรื่องสั้นของเรียมเอง, (พระนคร: ศิลปาบรรณาการ, ๒๕๑๕), หน้า ๑ - ๖.

^๓ เรียมเอง, "แกเผือก," จากนั้นจนถึงปาวสาว (พระนคร: สยาม, ๒๕๑๒), หน้า ๘๑ - ๘๐.

แล้วจึงคลี่คลายปมในตอนจบ เช่นเรื่อง อวสานของฤกรอน^๑ อาทร เพิ่งพบโทษ
 ออกมาจากเรือนจำ กำลังคิดจะกลับตัว เป็นคนดีเพื่อเริ่มชีวิตใหม่ มีบ้าน มีเมีย
 และมีลูก ขณะที่กำลังวากอนากคอยัน เขา เห็น เด็กชายคนหนึ่งกำลัง เป่าพวง
 มาลัยอย่าง เพื่อโซ่เล่นน้ำกับ เพื่อน เขาจึงช่วย เป่าให้ ความยินดีของ เด็กและกำพุด
 ชอบคุณอย่าง อ่อนหวานทำให้ เขา เกิดความปิติและอิมิ ใจในการบำ เพ็ญความดีของตน
 เขา จึงลงนั่งอยู่ตรง นั้นและฝันถึงชีวิตที่ไม่ เป็นอันตรายต่อใครอีก แต่ทันทีที่คน
 เด็กน้อยก็กลับมาพร อมกับพอสัง เป็นตำรวจและ เคยร จักอาทร เป็นอย่างดีเพื่อคนหา
 สร้อยคอที่ตกหาย เมื่อพบว่ามันตกอยู่ตรงที่อาทรนั่ง นายตำรวจผู้นั้นก็จับอาทรทันที
 ในข้อหาลักทรัพย์

วิธีจบ เรื่องแบบมมหักของมาลัย ชูพินิจ มีทั้งแบบที่จบด้วยความหวัง
 ของผู้อ่าน และจบลงด้วยความเศร้าสะเทือนใจ

มมหักที่ทิ้งความหวังไว้นั้น เช่นเรื่อง คดีลักทรัพย์ เป็น เรื่องของ
 ศรีมาลา เสด็จหลังการ เป็น โส เรณูของหลอนวา หลอนถูก เจรสนเพื่อนบ้าน
 ปลดปล้ำขึ้นใจ ในขณะที่หลอนกระ เคียดกระ ะบง โสมันแกว เคินมาตามทางโนนป่า
 เปลี่ยว โดยคบหลอนจนสลับ เมื่อพบขึ้นมาจึงไปแจ้งความ เจรสนถูกจับฟ้องศาล
 และถูกจำคุก ตอนจบของ เรื่องมีดังต่อไปนี้

"สมน้ำหน้า" ข้าพเจ้าบอกหลอน "ผู้ชายแล้ว ๆ พรรคนคนควรถูก
 เก็บตัวไว้ในตารางขังชีวิต ชาวบ้านที่มีลูกสาวจะ โคนอนหลับ"

"ก็ปีหนึ่งแหละคะ" ศรีมาลาขมมือขึ้นเสยผม หันมายิ้มหันขวากับ
 ข้าพเจ้า "ดูเหมือนเขาลดโทษให้หนึ่งครึ่งหนึ่ง ฐานกรณที่สารภาพ
 แต่โดยค้ำว่า การกระทำแย่งทรัพย์จริง "

^๑ เรียบเอง, "อวสานของฤกรอน," เรื่องสั้นของ เรียบเอง,

(พระนคร : บำรุงสาสน, ๒๕๑๔), หน้า ๓๓๕ - ๖๐.

ข้าพเจ้าคงจะเปล่งวาจาซึ่งไม่เป็นมงคลออกมาเป็นแน่ เพราะเห็น
ศรีมาลาจ้องข้าพเจ้าเขม็งอย่างหลอ่กใจ

"แยงชิงทรัพย์" ข้าพเจ้าร้อง "เธอคงเข้าใจความหมายของคำ
พิพากษาหรือจำคำผิดตะกระมัง ศรีมาลา เธอคงตั้งใจจะว่าโทษฐาน
ข่มขืน เธอ เธอ "

ศรีมาลาได้ฟังก็ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ สีหน้าของหลอนแสดงว่าชัก เคือง
"หนุ่ตั้งใจเอาโทษมันฐานลักทรัพย์" หลอน เนน "และมัน เป็นการ
ลักทรัพย์ เพราะทำเอาหนุ่สลดไปเดวอายุ เวนนั้นยัง
ค้นขโมยมันแกวของหนุ่ไปทั้งกระบุง "

มมหนักที่จับควบคุมความเสราสะเตือนใจผอนใจแกเรื่อง จู ซึ่ง เป็น เรื่อง
ของชายคนหนึ่งว่าจางแตกซึกันหนึ่งให้ไปส่งในทาง เป็ดบัว ระหว่างทางคนขับรถ
เลาให้ฟังว่า วันรุ่งขึ้นจะตองจ่ายเงินผอนคารดและคา เลา เรียบลดูรวมเดวถึง
สามพันกว่าบาท ซึ่ง เข่า เก็บไว้ในกระ เป่า เสื้อ ชายผนนั้นจึงคักสินใจจะยิงคนขับ
รถตายเพื่อปิดปาก ลวงเงินออก จากเสื้อคนขับรถมาใส่ไว้ในกระ เป่า เสื้อของตน
แล้ว เอาน้ำมันราศศพและรด จุกไฟเผา ขณะที่ผละออกมาจากที่เกิดเหตุ เขา
กมลงมองตัว เอง เห็นจุกเลือดบนเสื้อเขา เกรงวาคนจะสงสัย จึงถอกเสื้อโยน
เขากองไฟไป มาลัย ชุพินิจ จบเรื่องไว้ดังนี้

๓,๐๐๐ บาท ในชั่ว เวลาเพียงคืนเดียวขณะที่การ เทียวปากหนาก
บีมและหางานทำ เป็น เวลาแรม เดือนประสบแต่ความผิดหวัง ข่มขืน
ราวรานใจ ๓,๐๐๐ บาท ฉนั้นจะไม่ไหประวัติศาสตรชำระอีก
ขอเพียงหนเดียวเท่านั้น ขอโทษสิกันเพราะวากรอบคร้วหนึ่งจะตองอยู่
อีกกรอบคร้วหนึ่งจะตองตาย

๑ เริ่มเอง, "คดีลักทรัพย์," รวมเรื่องสั้นเล่ม ๑ ของเริ่มเอง...

๓,๐๐๐ บาท เขา เอ็มมีอึ่งไปลบกล้ากระเป่า เสื้อเชิ้ตแล้วก็
 กระเป่ากางเกง ต่อมักขืนนั่งตัวแข็งเป็นท่อนไม้เหมือนนกสาป
 ๓,๐๐๐ บาทไม่ได้อยู่ที่นั่น ๓,๐๐๐ บาทอยู่ในกระเป่า เสื้อแจกเก็ต
 ที่เขาถอดโยนเขากองไฟในรถเพื่อทำลายหลักฐาน ๓,๐๐๐ บาท...
 มันอาจเป็นเงินเลือด แกมมันก็ไม่อยู่ในมือของเขาอีกต่อไป ในขณะนั้น
 ทั้ง สองตัวไม่มีอะไรนอกจากใบหน้าที่บอกความอึดจรรยาและ
 เสี่ยวใจของชายกลางคนที่จะคิดแน่นอนอยู่ในความทรงจำของเขาต่อไป
 ช่วงกาลอวสานแห่งชีวิต

นอกจากการหลอกลอนผอานควยการจบแบบมมหักแล้ว มาลัย ชูพินิจ
 ยังใช้วิธีจับควยมมหักซ่อน ซึ่งเป็นการหลอกลอนว่า จะจับควยมมหักอย่างหนึ่ง
 แดกลับหักมมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เป็นการใช้เล่ห์หลวงผอานให้เขวและพายุใจประพันธ์
 ผิด ตัวอย่างเช่น เรื่อง จดหมายนัดพบ^๒ สำหรับ ใครที่จับจดหมายนัดพบจากอริ
 ชายหนุ่มซึ่งหลอนแอบสนใจอยู่เงียบ ๆ แต่เมื่อหลอนไปพบและท้าวอริหญิงจะ
 พุดถึงความในใจฉันชสาวกับหลอน อริหญิงลับเอ่ยปากขอยืมเงินเมื่อคำเนนเรื่อง
 มาอย่างนี้ มาลัย ชูพินิจ ท้าว ผอานจะตองเกาเรื่องไควาจบลงเพียงนี้
 เขาจึงหักมมอีกครั้งว่า ความอาชวทำให้สำหรับ โกรธและท้าวอริหญิงที่นัดหลอนมา
 อริหญิงจึงตอบว่า เขาไม่ไค้นัดหลอน เขาตองการนัดสำหรับ ผอานอีกคนหนึ่งแต่เด็ก
 สงจดหมายให้ผิด เขาจึงตองมา และควยความไม่อยากบอกให้หลอนรู้ว่า ผิดตัว
 เขาจึงแกลงขอยืมเงินหลอนโดยยอมขายเสี่ยวเอง

๔.๑.๓ เรื่องสั้นประเภทแสดงแนวคิด (Thematic Story) ส่วนใหญ่
 เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักและการแต่งงาน เช่นเรื่อง วันแต่งงาน^๓ แสดงแนวคิด

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑๔.

^๒ แมอนงค์, "จดหมายนัดพบ," นิราศหัวใจ..., หน้า ๑๔๔ - ๖.

^๓ เรียมเอง, "วันแต่งงาน," รวมเรื่องเอกของเรียมเอง..., หน้า ๓๕๕ - ๕๐๕.

ว่าการแต่งงาน เป็นสิ่งที่สวยงามแต่เมื่อยังใหม่หรือ เมื่อยังมีความรักอยู่เท่านั้น เมื่อความรักเสื่อมคลายลง ถ้าปราศจากความซื่อตรงจงรักและการให้อภัยแล้ว ชีวิตแต่งงานก็ไม่ยั่งยืน เรื่อง ชีวิตสมมติ แสดงแนวคิดว่า พิธีแต่งงานซึ่งจัดอย่างหรูหรา เชิญแขกผู้มีเกียรติมากมายหรือ เรียกรองสินสอดทองหมั้นและเรือนหอ มีโต๊ะเครื่องประดับรสสุกทิพย์ของการสมรสหรือความสุขของคู่สมรสเลย การจัดงานตามฐานะของคนต่างหากที่จะทำให้คู่สมรสมีความสุข สบายใจและปราศจากหนี้สิน

๔.๑.๔ เรื่องสั้นประเภทแสดงความสำคัญของฉาก ในฉากเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง เป็นการแสดงถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่อชีวิตมนุษย์ มาตย์ ชูพินิจ เขียนเรื่องประเภทนี้ได้ดี โดยมักกำหนดฉากหรือสิ่งแวดล้อม เป็นต้นเหตุหาชีวิตของมนุษย์หรือเปลี่ยนแปลงชีวิตมนุษย์ เช่น เรื่อง น้ำเหนือ^๑ เป็นเรื่องของโฉมเด็กสาวผู้หลงรักพระภิกษุรูปหนึ่ง โดยปราศจากการบังคับและใคร่แสดงความรัก ออกมาอย่างเปิดเผยจนเป็นที่ล่อลวงเข้าไปในหม्यानนั้น พระรูปนั้นพยายามเตือนสติโฉมและขอร้องให้เด็กรักทานแต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ โฉมขอร้องให้ทานสึกและกล่าวว่าไมอาจมีชีวิตอยู่โดยปราศจากทานใด เมื่อหมดหนทาง ทานจึงนัดโฉมในมาฟังคำตอบจากทานว่าจะสึกไปอยู่กับหลอนใดหรือไม่ ในคืนแรก ๑๕ คำซึ่งทานคาคว่าหลอนคงไม่กลามา เพราะเป็นระยะที่น้ำเหนือไหลบวลนฝั่งแม่โขง โฉมจะตองพายเรือฝ่ากระแสน้ำอันรุนแรงนี้มาหาทาน แต่ในคืนนั้นเอง โฉมก็พายเรือฝ่าความมืด ความเขียวกรากของน้ำ กอสาละและท่อนซุงควยกำลังใจที่เกิดเคียวทั้งที่หลอนว่านำไม่ เป็น กอนที่จะมาถึงจุดหมาย เรือนนั้นก็มโหฬารในกระแสน้ำที่หนักอึ้งนั้น เรื่อง ฟ้าถล่ม เป็นเรื่องของไพรัช ชายซึ่งใคร่ประพฤติผิด เป็นชู้กับภรรยาของวิเวกกลางใจของตนเอง ในคืนฝนตกหนักที่ถล่ม วิเวกดวงไพรัช

^๑ เรียมเอง, "น้ำเหนือ," รวมเรื่องสั้น เล่ม ๑ ของเรียมเอง...,

ไปเพื่อจะฆ่าที่ในลำห้วยแห่งหนึ่ง แต่แล้วตัวเองกลับจะจมน้ำตาย แต่ไพรซ์ช่วยชีวิตไว้ได้ วิเวกจึงยกโทษให้ ความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของกินฟ้าอากาศที่ลดมัน ทำให้ไพรซ์ไคร้รับบทเรียนที่มีค่าแก่ชีวิตและ เขาสัญญาว่าจะไม่ยอมให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีก

เรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ ส่วนมากมักจะเปิดเรื่องด้วยการพรรณนาถึงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่สลบซับซ้อน แล้วจึงติดตามด้วยพฤติกรรมที่เราใจจินตนาการ และพลังการบรรยายที่มีชีวิตชีวาของเขาทำให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพและความรู้สึกอันไหวไปตามเนื้อเรื่อง ความเป็นนักหนังสือพิมพ์ของเขาช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการทำให้ผู้อ่านรู้สึกอย่างเขาคองการโหล่และเห็นอย่างที่เขาต้องการให้เห็น เป็นอย่างดี

เรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ เป็นที่นิยมของนักอ่านเป็นอย่างมาก และความนิยมนี้มีจะมียู่ในช่วงเวลาที่เรื่องสั้นนั้น ๆ ลงพิมพ์เป็นครั้งแรกเท่านั้น หากใครับความนิยมติดต่อกันมาทศวรรษ จะเห็นได้จากหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ นำผลงานของเขามาพิมพ์เป็นเล่มหลายชุดด้วยกัน เช่น รวมเรื่องสั้นของเรียมเอง พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ศิลปกรรม ใน พ.ศ. ๒๕๐๕ ชุมนุมเรื่องเอกของมาลัยชูพินิจ เรียมเอง โดยสำนักพิมพ์ก้าวหน้า ใน พ.ศ. ๒๕๐๖ เรื่องสั้นของเรียมเอง โดยสำนักพิมพ์รวมสาส์น ใน พ.ศ. ๒๕๐๘ และ รวมเรื่องสั้นของเรียมเอง โดยแผนกการพิมพ์ สำนักงานศขสันต์ ใน พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้น ชุดที่พิมพ์ซ้ำเกินกว่าสองครั้งได้แก่ รวมเรื่องเอกของเรียมเอง โดยสำนักพิมพ์แพรวพิทยา (พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๐๘ พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๑) และ รวมเรื่องสั้นของเรียมเอง โดยองค์การคาของคริสภา (พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๑๕) เป็นต้น

นอกจากความนิยมของผู้อ่านในเมืองไทยแล้ว เรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ ยังได้มีโอกาสแปลออกเป็นภาษาอังกฤษ โดยการคัดเลือกของสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย เพื่อเผยแพร่ผลงานให้เป็นที่รู้จักของนักอ่านชาวต่างประเทศ เรื่องสั้นที่ได้รับการแปลได้แก่

๑. บอทองนางพันธุรัต (Nang Phanthurat's Gold Mine)

๒. น้ำเหนือ (Rising Flood)

จากการ เป็นนักเขียนเรื่องสั้นแรกของไทยผู้รวมบุกเบิกนำการเขียน
 อย่างมีแบบแผนมาสู่วรรณกรรมไทย เป็นผู้เริ่มการเขียนเรื่องสั้น-สั้น
 เป็นคนแรก เป็นแนวทางให้นักเขียนรุ่นต่อมาคำนึงรอยตามและเป็นผู้ที่
 ประสบความสำเร็จอย่างงดงามในการผลิตเรื่องสั้นได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ
 ยากที่จะมีนักเขียนคนใดทัดเทียมได้ มาลัย ชูพินิจ จึงสมควรได้รับยกย่อง
 ว่าเป็นผู้สร้างสรรคศิลป์การเขียนเรื่องสั้นให้แก่วงการประพันธ์ของไทยอีก
 คนหนึ่ง

๔.๒ อิทธิพลของนักเขียนต่างชาติต่อเรื่องสั้นของเขา

จากการศึกษาเรื่องสั้นของมาลัย ชูพินิจ ปรากฏว่า เรื่องสั้นหลายเรื่อง
 ของเขามีโครงเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องสั้นของ กียู เกอโมปัสซัง (Guy de
 Maupassant) และโอ. เฮนรี (O. Henry) อยู่หลายเรื่อง จะแตกต่างกัน
 กันก็ตรงรายละเอียดอื่น ๆ คือ ตัวละคร ฉาก บรรยากาศ บทสนทนาและทาง
 ทำนองเขียนซึ่งมีลักษณะเป็นไทยและเป็นแบบของมาลัย ชูพินิจ เท่านั้น

กียู เกอโมปัสซัง เป็นนักเขียนเรื่องสั้นชาวฝรั่งเศส เกิดเมื่อ ค.ศ.
 ๑๘๕๐ และถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๑๘๘๓^๒ เรื่องสั้นของเขามีลักษณะเด่นคือ
 เขียนแบบง่าย ๆ แต่ชวนให้คิดตามและหลอกลอผู้อ่านให้เชื่อ เขามีจินตนาการ
 แจ่มชัดและรอบรอบอย่างลึกซึ้งในจิตใจของมนุษย์ เรื่องสั้นส่วนใหญ่ของเขา เป็น
 เรื่องเสียดสี เย้ยหยันโชคชะตาหรือธรรมชาติของมนุษย์และมักจะแสดงความ

Thailand Center of International P.E.N. Thai Short Stories;

With an Introduction by Witt Siwasariyanon (Bangkok: Sattrisarn
 Printing , 1964),

^๒ Jean-Albert Bédé, "Maupassant, Guy de," The Encyclopedia
 Americana, ed. Bernard S. Cayne, XVIII(1971), p. 449.

ซึกแยงระหว่างบุคคลลักษณะและจิตใจของตัวละคร ตอนจบของเรื่องมักทิ้งอารมณ์
เสราสะเตือนใจให้แกผู้อ่านหรือจบแบบมุกตลก ทำให้ผู้อ่านประหลาดใจ

โอ. เฮนรี เป็นนักเขียนชาวอเมริกัน เกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๘๖๒ และถึงแก่กรรม
เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๐ เป็นนักเขียนเรื่องสั้นที่จบเรื่องแบบมุกตลก โศกสมเหตุผลและ
น่าอ่านที่สุดเนื่องจากมีความอารมณ์ขันและความเป็นผู้จักรกรรมชาติของมนุษย์
หลายประเภทของเขา เขาชอบเขียนเรื่องของชาวบานธรรมดา ภาษาที่ใช้
จึงง่ายและเป็นภาษาแสดงที่นิยมใช้ในชีวิตที่เขาผลิตงานออกมา แนวการเขียน
ของเขา โดยเฉพาะแบบที่จบด้วยมุกตลกนั้นเมื่อตีพิมพ์ออกนักเขียนรุ่นหลังเป็นอย่างมาก

โครงเรื่องที่มาลัย ชูพินิจ นำมาดัดแปลงมักจะเป็นของ โอ. เฮนรี ซึ่ง
นิยมเขียนเรื่องที่มีตอนจบ เป็นมุกตลกหรือเป็นกลเม็ด (Trick) ผสมอารมณ์ขัน
หรืออารมณ์สะเตือนใจ ซึ่งเป็นแนวที่มาลัย ชูพินิจชอบเขียนอยู่แล้ว ส่วนของก๊วย
เคอโมปัสซังนั้น เขานำมาดัดแปลงน้อยกว่า อาจจะเป็นเพราะเรื่องของก๊วย
มักเป็นเรื่องเสียดสี เยาะเย้ยกรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งซึกกับความรู้สึกของ
มาลัย ชูพินิจ ผู้ไม่นิยมวิจารณ์การกระทำใด ๆ ของตัวละครของเขาเอง

การนำเรื่องของนักเขียนต่างชาติมาดัดแปลง เป็นของตัวเองนั้น มาลัย
ชูพินิจ เพียงแต่อาศัยเค้าโครงเรื่องเป็นหลัก ส่วนการดำเนินเรื่อง ตัวละคร
ฉาก บรรยากาศและบทสนทนา ยังคงรักษาลักษณะที่เป็นตัวของเขาเองไว้
ซึ่งจะขอเล่าเรื่อง " จันทนกระพอ " เปรียบเทียบกับเรื่อง " The Furnished
Room " ของ โอ. เฮนรี พอเป็นตัวอย่างดังนี้

โอ. เฮนรี เปิดเรื่องของเขาด้วยการบรรยายถึงตำบลแห่งหนึ่งทางใต้
ของเวสต์ไซด์ (West Side) ซึ่งเป็นแหล่งที่มีบ้านเช่าเป็นจำนวนมาก และมีผู้คน
ที่ไม่มีบ้านอยู่เป็นหลักแหล่งหม่นเวียน เบียดกันมาพักอาศัยชั่วคราวอยู่เสมอ

William Peden, "Henry, O.," The Encyclopedia Americana

มาลัย ชูพินิจ เปิดเรื่องของเขาด้วยการบรรยายถึงตรอกสกปรกแห่งหนึ่ง
ในพระนคร ซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องแถวไม้เก่า ๆ แฉวนปลาย "โรงแรม" ไว้ข้างหน้า
คอกจากนั้นจึงไต่คำ เน้น เรื่องกล่าวถึงชายหนุ่มคนหนึ่งทีวาระ เป่า เค็นทาง เขามาขอ
เช่าห้องพักกับหญิง เจ้าของห้อง เขา ขอความค่อนนี้ของ เขามีการ กัก แผลง จวก
ของ โอ. เณรี อย่างแนบเนียนดังนี้

มาลัย ชูพินิจ

โอ. เณรี

ชายหนุ่มควักของหนึ่ง เก่า ๆ ออกมา
ชำระค่าเช่าล่วงหน้า ๗ วันเต็ม บอกแก่
หญิงผู้เป็น เจ้าของว่า เขาต้องการพักผ่อน
ก่อนที่จะออกไปหาอะไรทานข้างนอกใน
ตอนเย็น แต่ยังไม่ยอมให้แก่ออกไป
จนกว่าจะไต่ถามขอความ ประโยคหนึ่ง
ซึ่งใครเคยถามมานับครั้งไม่ถ้วน ตลอด
เวลา ๒ ปี ที่มานพมาแล้ว

"มีผู้หญิงชื่อพะเยาว์ เคยมาพักที่นี่
บ้างไหม น้า? เขาเป็นคนเล็ก ๆ เหวอบาง
ร่างนอย อายุราว ๒๐ ปี สั้นทักคน
สังเกตุง่าย เพราะมีไผ่โตเท่า เม็ดพริกไทย
ที่หางคิ้วซ้าย..."

หญิง เจ้าของที่พักจำไม่ไคว่า เคยมี
หญิงลักษณะอย่างนั้น มาพักที่โรงแรมแก
บ้างหรือไม่

"เรื่องชื่อนะ เอนินยายไม่คอยไค
หรือคะ เพราะคนที่มาพักไม่คอยเขียน

He engaged the room, paying
for a week in advance. He was tired,
he said, and would take possession
at once. He counted out the money.
The room has been made ready, she
said, even to towels and water.
As the housekeeper moved away he put,
for the thousandth time, the question
that he carried at the end of his
tongue.

"A young girl-Miss Vasher -Miss
Elois Vasher- do you remember such
a one among your lodgers ? She
would be singing on the stage, most
likely. A fair girl, of medium
height and slender, with reddish
gold hair and a dark mole near her
left eyebrow."

"No, I don't remember the name.
Then stage people has names they

ชื่อจริงกันแต่ฉันแน่ใจว่า คนชื่ออื่นไม่มี
ในที่สุดคำตอบที่ใครสักอย่างนี้เสมอ
จำไม่ได้ ไม่รู้จัก แต่ชายหนุ่มก็คงพยายาม
ติดตามหลอนนุ เป็นที่รักราวกับชีวิต
ตลอดมา โดยปราศจากความท้อถอย
เขาได้ติดตามหลอนนุมาแล้ว เกือบทั่วราชอาณาจักร
โรงพัก โรงแรม และของหญิง
โสเภณีทุกแห่งได้รับคำถามเหมือนกันทั้งนั้น
แต่ไม่เคยใครร่องรอยเลย จนในที่สุด
ก็ตกลงใจว่า ในพระนครนี้เองเป็นแหล่ง
สุดท้ายที่เขาจะพบยอดดวงใจของเขา
จะในลักษณะใดก็ตาม^๑

change as often as they rooms. They
comes and they goes. No.I don't call
that one to mind."

No. Always no. Five months of cease-
less interrogation and the inevitable
negative. So much time spent by day in
questioning managers, agents, shooshs
and choruses; by night among the
audiences of theatres from all-star
casts down to music-halls so low that
he dreaded to find what he most hoped
for. He who has loved her best had
tried to find her. He was sure that
since her disappearance from home this
great water-girt city held her
somewhere, but it was like a monstrous
quicksand, shifting its particles
constantly, with no foundation, its
upper granules of to-day buried
to-morrow in ooze and sline.²

^๑ เรียบเรียงเอง, "จับพบนกระพอ," เอกชน, ๒(๓๑ ตุลาคม, ๒๕๓๕), ๒๐.

มาลัย ชูพินิจ ไคคำเป็นเรื่องต่อไปโดยเล่าถึงสภาพของห้องพักที่ชายหนุ่ม
ผู้นั้น เขาอยู่บรรยายถึงเครื่องใช้และเครื่องแต่งห้องซึ่ง เกาแกและมีร่องรอยของผู
เขาคณกอน ๆ ทิ้งไว้ ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของโรงแรมราคาถูก ๆ ดังนี้

...มันเป็นห้องเล็ก ๆ ที่ไม่มีอะไรประดับประดามากนัก นอกจาก
เตียงเหล็กขนาดคนนอน ๒ คน เกา ๆ เตียงหนึ่งซึ่งคงจะเล็ดหล่นมาจาก
ร้านไปเกาในเวียงนคร เขมมมั่งและที่นอน เประอะไปควยรอยเขมา
แล้วก็มีโต๊ะเครื่องแป้งราคาถูก ๆ โต๊ะหนึ่ง ตั้งอยู่สุดมุมห้อง จัดออก
มาเป็นเกาอีไม่เต็มไปควยรอยของการซ่อมอางกลางหนาซึ่งทำในนี้
ตั้งอยู่บนขาหยั่งทาสีฉูดฉาด มา เช็ดหนาพาดไว้ที่ราว เกาเหมือน
กับมา เชื่อมือ ตามข้างฝาไม่มีอะไรนอกจากสีที่กระ เพาะและภาพหญิง
เปลือยกายซึ่งคัดจากหนังสือพิมพ์ต่างประเทศปีคอบุ ๒ - ๓ ภาพ...

ส่วนของ โอ. เอนรี นั้น ห้องพักมีบรรยากาศแบบ เมืองหนาว มีเตียง
ทองเหลือง เกาอียาวนอนม รูปภาพคิณนัง พรหมและเตาผิง^๒ เป็นคน
เรื่องคำเนนต่อไปว่า ขณะที่ชายหนุ่มนั่งพักอยู่ในห้อง เขาไคคคิดนกกอกไม
ชนิดหนึ่ง ซึ่ง เป็นกลิ่นนำหอมที่หญิงคนรักชอบใช้ (โอ. เอนรี ใช้กลิ่นคอกมินญอแน็คต
(Mignonette) ส่วนมาลัย ชูพินิจ ใช้กลิ่นคอกจันทนกระพอ) เขาพยายาม
ค้นหาหัวหอมเพื่อหาที่มาของกลิ่นนั้น เมื่อไม่พบก็ไคลงไปถามหญิง เจ้าของห้อง
ถึงคนที่เคยมาพักอยู่กอน อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่มีใครลักษณะใกล้เคียงกับหญิงคนรักเลย
ควยความหมกหมองและทกข์ใจ ชายหนุ่มผู้นั้นจึงฆ่าตัวตายอยู่ในห้องนั้น (โอ. เอนรี
ให้เขาฆ่าตัวตายโดยวิธีปีคองแคว เบ็คแกช ส่วนมาลัย ชูพินิจให้เขาผูกคอตาย)

^๑ เรียมเอง, "จันทนกระพอ," ..., หน้าเดียวกัน.

^๒

SAPPER, op.cit., p.130.

ในตอนจบซึ่งคล้ายปมของเรื่องมีข้อความที่พอเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

มาดัย ชูพิริจ	โอ. เฮอร์
<p>ในราวสองทุ่มคืนนั้น หญิงเจ้าของ โรงแรมพบกับเพื่อนหญิงอายุร่นราวคราว เดียวกันกับแก่ที่ร้านยาของปากตรอก ก็ ไต่ถามถึงทุกซอซซึ่งกันและกัน</p>	<p>It was Mrs. Mc Cool's night to go with the can for beer. So she fetched it and sat with Mrs. Purdy in one of those subterranean retreats where housekeepers foregather and the worn dieth seldom.</p>
<p>"ฉันใดชาววาแมปรีว่า ไต่คนมา เขาที่ พักคนหนึ่งหรือวันนี่" หญิงนั้นง้อยกอนถาม แมปรีกยกกษัยพิฆาตคนกรอวย เคียว หมก หยิบสมมะขาม เคียวตามไป แล พุกหนา</p>	<p>"I rented my third floor back, this evening," said Mrs Purdy, across a fine circle of foam. "A young man took it. He went up to bed two hours ago."</p>
<p>"จะไต่คนหนึ่ง ไต่ดวงหนาคงอาทิตย์ เนะ ... ฉันให้เขาอยู่ห้องที่เจ็ด นอนหลับ มาสองชั่วโมงแล้ว" แกตอบ</p>	<p>"Now, did ye, Mrs. Purdy, ma'am ?" said Mrs. McCool, with intent admiration. "You did be a wonder for rentin' rooms of that kind. And did ye tell him, then ?" she concluded in a husky whisper, laden with mystery.</p>
<p>"ไต่คงโฮเต็ลหรือโรงแรมมีนักก็ แต่กินชาจรงั้นแน่ละ แมปรีก จะหวัง ร่ำรวยนักมันไม่ไต่ ว่าแต่แมปรีกคงไม่ บอกให้เขารไม่ไต่หรือว่า ห้องนั้นมีคนซา ตัวตาย เมื่ออาทิตย์ก่อนนี่"</p>	<p>"Rooms," said Mrs Purdy, in her furriest tones, "are furnished for to rent. I did not tell him, Mrs. McCool."</p>
<p>"อะ, บอกรักฉันก็ผิดพลัดดี ของการคา ชียะ" แมปรีกเอี่ยมมือไปรับกษัยพิฆาตแก้ว ที่สอง "ใครละเขาจะกลาอย อันที่จริง นี่ถึงผู้หญิงคนนั้นแล้วก็น่าสงสาร แกเป็น คนเอวบางรวงนอย หนาคาสะสวย</p>	<p>"'Tis right ye are, ma'am; 'tis by renting rooms we kape alive. Ye have the rale sense for business, ma'am.</p>

น่าเอ็นดู อายุก็คงไม่เกิน ๒๐ ปี จะมีความ
 ความฉิวหว่งในเรื่องอะไรฉันก็ไม่ทราบ
 ดูเหมือนจะเกี่ยวกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ
 หนีพ่อแม่จากหัวเมืองลงมาหางานทำที่นี่
 แล้วมาเป็นเมียของใคร ถูกเขาทิ้ง
 ขวางเขาก็ฆ่าตัวตายควยความกลัดสั้น ๆ
 ฉันจะไม่ลืมภาพที่ตอนเช้าวันนั้นเลย
 เปิดประตูห้องหมายเลข ๗ เขาไปก็เจอ
 แกนขานคอตายควยผาปิ่นนอนโคงระงอยู่
 กับชื่อ ใต้โต๊ะเก้าอี้พริกไทยโคงทางคิว
 ชายของแกไปนรภาวะจะหลดออกมาให้ได
 ... ขวคน้ำมันจันทนกระพ้อที่แกโซแตกอยู่
 บนโต๊ะ กลิ่นหอมกระหลบไปทั้งห้อง..."^๑

There be many people will rayjiet
 the rentin' of a room if they be
 tould a suicide has been after dyin'
 in the bed of it."

"As you say, we has our living
 to be making," remarked Mrs. Purdy.

"Yis, ma'am; 'tis true. 'tis just
 one wake ago this day I helped ye
 lay out the third floor back. A
 pretty slip of a colleen she was to
 be killin' herself wid the gas- a
 swate little face she had, Mrs.
 Purdy, ma'am."

"She 'da-been called handsome,
 as you say," said Mrs. Purdy,
 assenting but critical, "but for that
 mole she had a -growin' by her left
 eyebrow. Do fill up your glass again,
 Mrs. Mc Cool." 2

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ เรียบเอง, "จันทนกระพ้อ," ..., หน้า ๒๒ - ๓.
 2

SAPIER, *op.cit.*, pp 134-5.

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า นอกจากเค้าโครงเรื่องที่เป็นของโฮ. เอนรี แล้วเรื่อง "จันทนกระพอ" ยังคงเป็นเรื่องสั้นตามแบบฉบับของมาดัย ชูพินิจ คือเต็มไปด้วยบรรยายากที่เป็นไทยและสะท้อนภาพชีวิตของคนไทย ควบภาษาสำนวนที่อ่านเข้าใจง่ายและแสดงมโนภาพที่ชัดเจน เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ของเขา

นอกจากเรื่อง "จันทนกระพอ" แล้ว ยังมีเรื่องอื่นซึ่งมีเค้าโครงเรื่องเหมือนของนักเขียนต่างชาติ คือ เรื่อง "นำชาถวายเคี้ยว" จาก " A Cup of Tea " ของ แคทริน แมนสฟิลด์ (Katherine Mansfield) , "คนพิศเมื่อตาย" จากเรื่อง " The Dead Woman " ของ กีย์ เคอโมปัสซัง, "อวสานของแม่เพชฌิกา" จากเรื่อง The Human Element ของซอเมอร์เซท มอทม (Somerset Maugham), "ความเคยชิน" จากเรื่อง " The Pendulum " และ "แมลงเม่า" จากเรื่อง " Butter and Bread " ของ โฮ. เอนรี เป็นต้น

ศูนย์วิทยพัทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย